

SVĚTLO

TÝDENÍK MATICE CYRILOMETODĚJSKÉ

12. ČÍSLO / XXXIII. ROČNÍK

24 Kč • 1,10 €

23. BŘEZNA 2025

Z obsahu:

Popelec nás vrací do reality

- nikdo z nás není Bůh,
všichni jsme na cestě
Homilie papeže Františka
připravená na liturgii
Popeleční středy, bazilika
sv. Sabiny, 5. března 2025
- strana 2 -

Výstraha

Zamyšlení nad
liturgickými texty
3. neděle postní (cyklus C)
Bratr Amadeus
- strana 3 -

Svatý Štěpán IX. (X.)

Libor Rösner
- strana 4 -

**Ukrajinská řeholnice
byla oceněna za pomoc
rodičům čelícím fatální
prenatální diagnóze**

- strana 5 -

**Obrácení „ateisty
s tvrdou šíjí“**

- strana 6 -

Dar lítosti

- strana 9 -

**Spravedlivá společnost se
nevytváří odstraněním těch,
kteří nemají hlas**

- strana 10 -

Chléb svaté Zity (14)

Silvia Koscelanská
- strana 11 -

*Petr Maixner (1831-1884): Freska Zvěstování,
kostel svatého Cyrila a Metoděje, Praha (foto © Renáta Sedmáková)*

Obrácení „ateisty s tvrdou šíjí“

Bernard Nathanson (1926–2011), profesor na Cornell University, býval ateistou a jedním z nejhlasitějších zastánců potratů na světě. Tvrdošíjně usiloval o to, aby se potraty staly v USA legální, levné a dostupné. V roce 1968 spoluzakládal NARAL - National Abortion Rights Action League (Národní ligu boje za právo na potraty).

Nathanson stál v čele největší potratové kliniky v USA. Přiznal se k provedení až 75 000 potratů. Tento „ateista s tvrdou šíjí“ doznal zázračné proměny myšlení a srdce. V roce 1996 přijal křest v katolické církvi.

Rodný dům a škola

Bernardův otec, profesor-lékař a syn židovských emigrantů, se ještě jako student odvrátil od ortodoxního judaismu. V Boha nevěřil, věřil pouze v jakousi „vyšší sílu“. Právě on zanechal trvalou stopu na životě a osobnosti svého syna tím, že mu předal nihilistické postoje a přesvědčení. Chlapec vyrůstal v domácnosti, v níž se zvyky a obřady spjaté s židovskou vírou toliko uchovávaly, ovšem už nepraktikovaly. Rodiče vyslali svého syna do jedné z nejlepších škol v New Yorku (Columbia Grammar School), do které chodily děti z nejbohatších židovských rodin.

Profesor Bernard Nathanson, bývalý potratář (foto Open Media Ltd.)

Nathanson, jenž se zhlédl ve svém otci, zavrhl náboženství, neboť je považoval za neúčinnou a život ztěžující „kouli u nohy“. Navzdory svému bezvěrectví otec nutil mladého Bernarda navštěvovat třikrát týdně židovskou ortodoxní školu. Chlapec se tam učil z paměti židovské modlitby. Z této zkušenosti si odnesl přesvědčení, že židovské náboženství je přísné a nelítostné. „*Bůh mého dětství,*“ vzpomínal po letech, „*mi připomínal ponurou, majestátní, vousatou postavu Mojžíše z Mi-*

chelangelovy sochy. Vidím ho, jak přihrbeně sedí a rozmýšlí nad mým osudem krátce před vynesením nezvratitelně odsuzujícího rozsudku. Takový byl Bůh v mém židovském náboženství - silný a strach nahánějící jako lev. Jak velké osvícení jsem získal, když jsem na vojně, kterou jsem strávil u letectva, z obyčejné frustrace a nudy začal docházet na večerní biblické kurzy! Tehdy jsem objevil, že Bůh Nového zákona je milující, chápavý, laskavý a vše odpouštějící lidem se zkroušenými srdci.“

V roce 1945 začal Nathanson studovat lékařskou fakultu na prestižní McGillově univerzitě. Během čtvrtého ročníku na něm svými přednáškami zanechal hluboký dojem profesor psychiatrie Karl Stern. Tehdy ještě nevěděl, že tento skvělý pedagog a slavný vědec se v roce 1943 obrátil na katolickou víru a proces své konverze popsal v knize *Sloup ohně*.

Démonický svět potratů

Na podzim roku 1945 poznal Bernard na univerzitním plese okouzující nevinou sedmnáctiletou dívku jménem Ruth. Oba mladí lidé se do sebe na první pohled zamilovali a trávili spolu stále více času, plánující svatbu. Idylku mladého páru překazilo náhle zjištění, že je Ruth v jiném stavu. Ani jeden to dítě nechtěl a rozhodli se je „dát pryč“. Hledali dlouho, až našli lékaře-potratáře, jenž ve své soukromé ordinaci tento zákrok potají a tehdy ještě ilegálně provedl. Když bylo dítě zabito, chovali se Bernard s Ruth jako spiklenci po hanebném zločinu, o němž se nesmí mluvit. Po letech Nathanson vzpomínal: „*Jsem si jist, že navzdory jejímu statečnému výrazu ve tváři, navzdory její loajalitě a lásce ke mně se v jakýchsi melancholických zákoutích její mysli rodily otázky: »Proč se se mnou neoženil? Proč jsme nemohli toto dítě mít? Proč jsem musela ohrozit svůj život a život svých budoucích dětí kvůli jeho pohodlí a studiu? Potrestá mě Bůh za to, co jsem provedla, a učiní mě neplodnou?«*“

Pro Bernarda nebyly v té době otázky náboženské povahy důležité. Dozrával v něm, jak sám přiznal, „*charakter židovského ateisty s tvrdou šíjí*“. Obával se pouze o Ruthin život a její schopnost родit v budoucnu. Brzy se však cesty dvojice mladých lidí rozešly. Tato zkušenost se pro Nathansona stala první etapou směřování do satanského světa potratů.

V polovině 60. let zakončil Bernard stáž na porodnickém a gynekologickém oddělení a stanul na startu báječně se rozvíjející kariéry. Měl nicméně již za sebou dvě nevydařená manželství, zničená, jak to sám popsal, „*egoismem, narcismem a neschopností milovat*“. Ve stejné době počal dítě se ženou, která ho velmi milovala. Prosila ho, aby jí dovolil toto dítě donosit a porodit. Jenže Nathanson byl neoblomný. Požádal svou milenkou, aby okamžitě podstoupila potrat, protože on si nemůže dovolit živit dítě. Pohrozil jí, že pokud tak neučiní, neožení se s ní. K tomu všemu jí nabídl, že sám provede potrat jejich dítěte. Jak řekl, tak učinil a odborně připravil vlastní dítě o život... Neměl přitom žádné výčitky svědomí, ba ani stín pochybnosti, že by udělal špatnou věc. Ve svém svědomí lékaře-potratáře měl jen pocit dobře vykonané práce.

Před provedením potratu se Nathanson zachoval stejně jako jiní lékaři, kteří neinformovali pacientku o nebezpečných důsledcích přerušení těhotenství. Po své konverzi napsal: „*Ukazuje se, že potrat může mít souvislost s rakovinou prsu, že tisíce žen se stalo následkem neprovedeného potratu neplodnými a že úmrtnost žen podstupivších tento zákrok po 13. týdnu těhotenství je vyšší než jejich úmrtnost během porodu. Arogance lidí provozujících lékařskou praxi byla vždy vnímána jako nesnesitelný rys patřící jaksi k jejich profesi, ale nebetvárná domyšlivost lékařů zabývajících se aktivně potraty nepřestává dodnes udivovat. Na každých deset tisíc děvčat, jako byla Ruth, připadá jeden potratář: chladný, bez špetky svědomí, bez skrupulí, využívající svůj talent k hanebným cílům, poskvřňující svou etickou zodpovědnost a přesvědčující, nebo spíše svádějící ženy svým klidem lékaře a uklidňujícím profesionalismem, aby se rozhodly pro vraždu. Není náhodou, že další krok v tomto perverzním zvrhávání lékařských dovedností probíhá tam, kde jsou lékaři pověřeni státem pomáhat - vždy*

ve jménu soucítění! – v aktu sebevraždy. Jak jinak by vypadal svět, kdyby se nějaký nerozvázný »odborník« na míru utrpení vyšplhal po hodině ukřižování po žebříku k Ježíši a dal mu napít bolehlavu...“

Taktika zavádění propotrátového zákona

V roce 1968 se stal Nathanson jedním ze zakladatelů National Abortion Rights Action League (NARAL), jež si kladla za cíl vydobýt legalizaci potratů v USA. Když byly potraty v roce 1970 legalizovány ve státě New York, dostal nabídku vést největší potratovou kliniku na světě. Bernard Nathanson přiznal svou zodpovědnost za 75 000 potratů. V jednom článku, napsaném nedlouho před svým obrácením (*Vyznání potratáře*), popsal taktiku, jakou použila NARAL, aby dosáhla zrušení všech zákonů omezujících potraty v USA a na celém světě. Je třeba mít na paměti, že v 60. letech se většina Američanů vyslovovala proti potratům. V průběhu pěti let přesvědčili „specialisté“ z NARAL prostřednictvím intenzivní reklamní kampaně Nejvyšší soud Spojených států amerických, aby v roce 1973 vydal rozhodnutí legalizující potraty na požádání a bez omezení do 24. týdne těhotenství. Teprve v roce 2022 Nejvyšší soud USA toto rozhodnutí zvrátil!

„Jak jsme to provedli? Důležité je pochopit taktiku, jakou jsme použili, poněvadž je i nadále používána v západních zemích k další liberalizaci potratového práva.“

Prvním krokem k úspěchu bylo přesvědčit média, že akceptace potratů je známkou osvíceného liberalismu. Zastánci potratů věděli, že kdyby se v této otázce uskutečnil průzkum veřejného mínění napříč společností, utrpěli by krutý debakl. Předkládali proto statistiky vzešlé z fiktivních průzkumů. Informovali média, že podle nejnovějších průzkumů souhlasí s potraty až 60 % Američanů. S rozmyslem přinášeli vyhaná čísla, že vinou ilegálních potratů umírá až 10 000 žen, přičemž ve skutečnosti jich bylo 200–250. Lobbisté rovněž tvrdili, že během jednoho kalendářního roku podstoupí ilegální potrat více než 1 milion žen, zatímco jich ve skutečnosti bylo něco kolem 100 000. Neustálé opakování velkých lží ve veřejných médiích přesvědčilo jejich konzumenty.

Tato propaganda se ukázala jako nadmíru účinná. Během pěti let se podařilo přesvědčit většinu společnosti, že je třeba potraty co nejrychleji zlegalizovat.

Dalším prvkem jejich taktiky byla hra na tzv. katolickou kartu. Propotrátoví činitelé v jednom kuse napadali katolickou církev a její „zpátečnické“ postoje, přičemž

„Němý výkřik“ je otrásvající filmový dokument ukazující na ultrazvuku průběh potratu (foto YouTube)

poukazovali na církevní hodnostáře jako na pokrytecké ničemy stavějící se proti potratům ve snaze omezit svobodu volby. Krmili média různými lžemi: „Všichni víme, že protivníky přerušování těhotenství jsou jediné kněží, zatímco katoličtí laici jsou v naprosté většině pro potraty.“ Tento motiv bez přestání opakovali.

Třetí praktikou užívanou lobbisty byla snaha učinit věrohodnou svou propagandu prostřednictvím blokování informací o vědeckých důkazech svědčících o tom, že lidský život se začíná početím: „Tvrdili jsme, že věda to nebude nikdy schopna prokázat, poněvadž to nespadá do její kompetence, ale do kompetence teologie a filosofie. Byla to kolosální lež, poněvadž fitologie [nauka o počátcích lidského života – pozn. red.] přináší nezvratitelné důkazy, že lidský život začíná v okamžiku početí a náleží mu tatáž ochrana, jakou požíváme my.“

Po letech Nathanson napsal: „Když se dnes vracím o pětadvacet let nazpět k tamté odpudivé hře, odehrávající se mezi těly těhotných žen a jejich zabíjených dětí, záráží mě naprostá absence kriticismu vůči úkolu, který jsme si zadali, absolutní morální a duchovní prázdno ležící u samých základů tohoto děsivého záměru, naše skálopevné přesvědčení o vysoké morální úrovni našeho konání. Vždyť to, co jsme dělali, bylo po všech stránkách podlé! Proč jsme si nedokázali všimnout předstírané etiky a ničemnosti praktikujících lékařů, spoje-

ní té evidentní chtivosti s motivací zbavenou veškerého citu: beznadějně hlouposti samotného záměru s tupostí lidí, kteří se toho účastnili; kontrastu všech etických norem s nemoralností samotného aktu?!“

Proměna mysli a srdce

V roce 1973 se Nathanson stal primářem na porodnickém oddělení v nemocnici sv. Lukáše v New Yorku. Poprvé byl v této nemocnici instalován ultrasonograf, nejmodernější přístroj své doby, díky němuž bylo možné pozorovat a zkoumat plod v matčině lůně. Ultrasonograf otevřel před Bernardem nový svět. Takto na to vzpomínal: „Vůbec poprvé jsme mohli doopravdy spatřit lidský plod – měřit ho, pozorovat ho, prohlížet si ho a také s ním navázat vztah a zamilovat si ho. Záběry plodu na ultrasonografu zanechávají neuvěřitelně silný dojem na tom, kdo je sleduje.“

Po seznámení se s ultrasonografem změnil Nathanson radikálním způsobem svůj postoj vůči lidskému plodu. „Díky ultrasonografu jsme se mohli nejen přesvědčit, že plod je normálně fungujícím organismem, ale také měřit jeho životní funkce, vážit ho, stanovovat jeho stáří, pozorovat, jak polyká nebo jak vylučuje moč, vidět ho v bdělém stavu i jak spí, a sledovat rovněž, jak se pohybuje stejně cíleně jako novorozeně.“

Od tohoto okamžiku přestal být lékař přesvědčen o správnosti provádění potratů na požádání. Drasticky omezil počet „zámků“, které sám prováděl, vyloženě jen na případy, které podle něj byly opodstatněné z lékařského hlediska. Poslední potrat provedl v roce 1979.

Od roku 1984 si začal klást stále více otázek ohledně přerušování těhotenství. Provedl přece tolik potratů, nicméně bez toho, aby se nad nimi zamyslel, mechanicky, apaticky. Zaváděl lékařské nástroje do ženiny dělohy, zapínal motor a přístroj vysál jakýsi chuchvalec tkání. Zatoužil zvědět, co se v té chvíli skutečně děje. Poprosil proto svého přítele Jaye, jenž prováděl i dvacet potratů denně, aby během „zámků“ zapnul ultrasonograf a nahrál ho na videokazetu. Kolega to udělal velmi svědomitě. Když si pak záběry prohlédli ve střížně, zažili oba obrovský šok a Jay prohlásil, že už nikdy žádný potrat neprovede. „Byl to otrěs dotýkající se samých kořenů mé duše,“ napsal později Nathanson. Tehdy Bernard vůbec

poprvé uviděl, co se během potratu děje a čím ve skutečnosti je. Po profesionálním zpracování nahrávky vznikl film *The Silent Scream* (Němý výkřik). Je to filmový dokument otřesného zločinu vykonaného na nejnevinnější a nejbezbrannější bytosti na světě. Ukazuje dvanáctidenní dítě v lůně matky snažící se bránit před drticím nástrojem trhajícím ho na kousky a sacím přístrojem. Film byl poprvé promítnut 3. ledna 1985 na Floridě a jeho projekce vyvolala senzaci.

Liberálové spustili obrovský rámus, jelikož dokument představoval velké ohrožení propotratových sil. Liberální média se snažila o to, aby se tato pravda nedostala mezi širokou americkou veřejnost. Žádná z televizních stanic nechtěla tento film promítnout a ani neprodala vysílací čas pro reklamu hovořící pro volbu života. Byl to neklamný důkaz toho,

do jaké míry ovládli média lidé horující pro kulturu smrti.

Vědecká fakta otevřela Nathansonovo srdce: přijal nevyvratitelnou pravdu, že lidský život se začíná v okamžiku početí a že každý potrat je vraždou nevinné a bezbranné lidské bytosti. Lékař změnil svůj postoj k tématu potrat na základě vědeckého, nikoliv náboženského přesvědčení.

Cesta do katolické církve

Duchovní putování k víře v Boha bylo pro Bernarda Nathansona neobyčejně komplikované. Nejprve odhalil posvátnost lidského života od okamžiku početí až do přirozené smrti a teprve potom dospěl k víře v Boha. „*Nehledal jsem nic duchovního; mé touhy byly většinou pozemského a tělesného charakteru, mé záměry konkrétní a hmatatelné, snadno zpeněžitelné. Ba co hůř: k duchovním věcem jsem*

se stavěl pohrdavě, jak se slušelo na židovského ateistu s tvrdou šíjí,“ napsal později. Léta 1978–1988 byla pro Nathansona velice složitým obdobím. Výjimečně bolestným způsobem začal pociťovat důsledky svého hříšného života. „*Noc co noc jsem se*

Foto Jamiemoore / Dreamstime.com

budil ve čtyři nebo v pět ráno, hleděl jsem do tmy a čekal jsem, zda z jejího lůna vysvitne zpráva o tom, že mě nějaký neviditelný soud prohlásí nevinným. Po marném čekání jsem rozsvěcoval lampu na nočním stolku, vzal jsem do ruky nějakou knihu o hříchu a poněkolkáté jsem četl výňatky z »Vyznání« sv. Augustina a také knihy Dostojevského, Paula Tillicha, Kierkegaard, Niebuhra, dokonce i Lewise Mumforda a Walda Franka.“

Lékaře stále častěji napadaly sebevražedné myšlenky. Tiha spáchaných vin byla k nesnesení, zvláště pak vědomí provedení potratů tisíců nevinných dětí. Nathanson se pokoušel svou duchovní bolest a zoufalství léčit tisíci prostředky, alkoholem, odbornými příručkami, chozením k psychiatrovi, leč nic z toho nezabíralo. V té době se stále více angažoval v hnutí na ochranu lidského života. Jezdil po celých Spojených státech s přednáškami, psal knihy, zapojil se i do politického dění. Když se účastnil akcí pořádaných ochránci života, dával ostentativně najevo, že ho s nimi spojuje výhradně protest proti potratům a že se k víře v Boha staví s rezervou. Během těchto akcí a protestů před potratovými klinikami zakoušel atmosféru nezištnosti. Z tváří modlicích se lidí obkroužených kordony policistů vyzařovala opravdová láska. Ti lidé se neustále modlili a stejně tak neustále si připomínali zákaz používání násilí. Nathanson vyznal: „*Jednoduše mě zaskočila síla jejich lásky a modlitby: modlili se za nenarozené děti, za dezorientované a vystrašené matky, za lékaře a sestry pracující na klinice. Modlili se dokonce za policisty a média, která*

Liturgická čtení - dokončení ze str. 3

Mojžíš pravil Bohu: „Hle, já přijdu k synům Izraele a řeknu jim: »Posílá mě k vám Bůh vašich otců.« Když se zeptají: »Jaké je jeho jméno?« - co jim mám říci?“ Bůh pravil Mojžíšovi: „Já jsem, který jsem!“ A dodal: „Tak řekneš synům Izraele: »Ten, který jest, posílá mě k vám.«“ A ještě pravil Bůh Mojžíšovi: „Tak řekneš synům Izraele: »Hospodin, Bůh vašich otců, Bůh Abrahámův, Bůh Izákův a Bůh Jakubův, posílá mě k vám!« To je moje jméno na věky, to je můj název po všechna pokolení.“

2. čtení - 1 Kor 10,1-6.10-12

Chtěl bych vám, bratři, připomenout, že všichni naši praotcové byli pod oblakem, všichni prošli mořem, všichni přijali Mojžíšův křest v oblaku a v moři, všichni jedli stejný duchovní pokrm a všichni pili stejný duchovní nápoj; pili totiž z duchovní skály, která je doprovázel, a tou skálou byl Kristus. Ale přesto se většina z nich Bohu nelíbila. Pomřeli na poušti.

Tyto věci se staly nám pro výstrahu, abychom netoužili po špatnostech, jako toužili oni. Ani nereptejte, jako někteří z nich reptali, a za to byli pobiti od anděla Zhoubce.

To se jim přihodilo jako výstražný příklad a bylo to napsáno jako poučení pro nás, kteří žijeme v době poslední. Když se tedy někdo domnívá, že stojí, ať si dá pozor, aby nepadl.

Evangelium - Lk 13,1-9

V té době přišli k Ježíšovi se zprávou o Galilejcích, jejichž krev smísil Pilát s krví jejich obětních zvířat. Řekl jim na to: „Myslíte, že ti Galilejci, když to musejí vytrpět, byli větší hříšníci než ostatní Galilejci? Ne, říkám vám; když se však neobráte, všichni podobně zahynete. Anebo oněch osmnáct, na které padla věž v Siloe a usmrtila je: myslíte, že byli větší viníci než ostatní obyvatelé Jeruzaléma? Ne, říkám vám; když se však neobráte, všichni právě tak zahynete.“ Vypravoval pak toto podobenství: „Jeden člověk měl na své vinici zasazený fíkovník a přišel na něm hledat ovoce, ale nic nenašel. Proto řekl vinaři:

»Hle, už tři léta přicházím hledat ovoce na tomto fíkovníku, a nic nenacházím. Poraz ho! Proč má zabírat půdu?«

On mu však odpověděl: »Pane, nech ho tu ještě tento rok. Okopám ho a pohnoujím, snad příště ovoce ponese. Jestliže ne, dáš ho pak porazit.«“

demonstraci přenášela. Modlili se za sebe navzájem, ale nikdy za sebe samé. »Jak je to možné, že tito lidé mohou ze sebe tolik dávat, angažující se ve věci menšiny, která je nemá, neviditelná a neuzpůsobená vyjádřit jim svůj vděk,« dumal jsem.“

Příklad modlících se ochránců života způsobil, že Nathanson si začal poprvé v životě připouštět možnost Boží existence. Začal se zamýšlet nad existencí Boha, „který mě provedl všemi kruhy pekla jen kvůli tomu, aby mi ve své milosti ukázal cestu ke spáse a své milosrdenství. Ta myšlenka – přičítá se všem mým jistotám, jimž jsem byl věrný od svých devatenácti let – mi ukázala v jedné jediné chvíli mou minulost jako odporné bahno hříchu a zla, obvinila mě a uznala vinným ze závažných zločinů (...) a zároveň mi zázračným způsobem ukázala (...), že někdo před dvěma tisíci lety umřel za moje hříchy.“

Než se však vydal na duchovní pouť hledání Boha, začal Nathanson hlát autobiografie velkých katolických konvertitů, jako byli Malcolm Muggeridge, kardinál Newman, Graham Greene, C. S. Lewis či Walker Percy. Nejvíce se každopádně identifikoval s příběhem svého profesora Karla Sterna, jenž ve svém vlastním životopise *Sloup ohně* popsal svou duchovní anabázi do katolické církve. Nathanson se přiznal, že při každé lektuře této knihy měl co dělat, aby zadržel slzy: „Bylo mi určeno projít celou zeměkouli při hledání toho, bez něhož bych byl odsouzen. Nyní jsem však chytil lem jeho šatů v zoufalství, hrůze, v nebeském návalu nejvyšší možné potřeby. Mé myšlenky se znovu vracejí k hrdinovi mých studentských let Karlu Sternovi, jenž procházel duchovní proměnou právě v době, kdy mě formoval v umění poznávání lidské mysli, jejího řádu a jejích zdrojů. Hlavně se pak vracely ke slovům, která napsal svému bratrovi: »Není o čem pochybovat: utíkali jsme k němu, nebo před ním a on přitom celou tu dobu byl v centru všeho.«“

Nathanson si byl vědom, že velmi mnoho lidí z okruhu ochránců života se za něj modlí. Duchovní proměna u něj probíhala nenásilně, přirozeně, přinášela mu vnitřní úlevu a pokoj. Začal se setkávat s P. Johnem McCloskeyem, jenž se stal jeho duchovním vůdcem na stezkách víry. O svém rozhodnutí stát se katolíkem začal Bernard veřejně hovořit již v roce 1994. Křest přijal 9. prosince

Dar lítosti

Dva a půl měsíce před svou smrtí řekla Terezie z Lisieux své představené, jak by chtěla doplnit svůj životopis: „Napište, moje matko, zřetelně, že kdybych spáchala jakýkoliv možný zločin, zachovala bych si stejnou důvěru a jsem si vědoma, že množství mých urážek by bylo jako kapka vody, která spadne do rozpálené pece. Vypravujte pak příběh hřišnice, která zemřela láskou...“

Příběh, na který naráží, je epizoda z doby pouštních otců a je to zářný příklad mystického trojzvuku: velké viny, velké lítosti, velké milosti. Paeisie a Markéta z Cortony jsou dvě duchovní sestry.

„Jednomu mladému děvčeti zemřeli rodiče a ono zůstalo samo jako sirotek. Myslelo nyní na to, zřídít pohostinství pro cizince a pouštní otce. Tak se stalo a ona přijímala cizince a sloužila pouštním otcům. Po čase spotřebovala své jmění a začaly pro ni zlé časy. Tu k ní přišli zkažení lidé a navedli ji ke zlým skutkům. Když se jí tedy dařilo špatně, oddala se smilstvu. Otcové to uslyšeli a byli velice zarmoucení, obrátili se na starého otce Jana a oznámili mu: »Slyšeli jsme o oné sestře, že se jí zle vede, a ona přesto, jak jen mohla, nám prokazovala lásku. Nyní bychom chtěli prokázat lásku jí a přijít jí na pomoc.“

Zajdi tedy k ní a podle moudrosti, kterou ti Bůh dal, se o ni postarej.« Otec Jan tedy šel k ní. (...) Posadil se k ní. Zadíval se jí do tváře a řekl: »Co odusuješ na Ježíši, že jsi zašla tak daleko?« Když to uslyšela, šla do sebe. Otec Jan nechal klesnout svou hlavu a dal se do pláče. Řekla mu: »Otče, proč pláčeš?« On na ni pohleděl, pak sklopil hlavu a plakal dále. Potom jí řekl: »Vidím, jak ti satan plivá do tváře, a nemám plakat?« Když to uslyšela, řekla: »Pomůže zde obrácení?« On odpověděl: »Ano.« Ona mu řekla: »Vezmi mě, kam chceš!« Odpověděl: »Pojď me!« Zvedla se a následovala ho. Otcí napadlo, že nic nezařídila, ani neřekla nic o svém domě, a to ho udivilo. Když nyní přišli na poušť, bylo již pozdě večer. Připravil jí z písku polštář, udělal nad ní znamení kříže a řekl: »Vyspi se tady!« Pak si sám udělal opodál lůžko, pomodlil se své modlitby a uložil se k spánku. Kolem půlnoci se probudil a viděl, jak z nebe na ni sestupuje zářící světlo. A viděl, jak andělé odnášejí její duši vzhůru. Vstal a šel k ní. Když však viděl, že je mrtvá, vrhl se na tvář a vzýval Boha. A uslyšel, že jedna hodina jejího pokání byla vlnitěji přijata než pokání mnohých, kteří je konají dlouhý čas, ale neukazují takový žár lítosti.“

Z Moudrosti otců

1996 v katedrále sv. Patrika v New Yorku z rukou kardinála J. O'Connora. Židovští přátelé se k jeho křtu stavěli se sympatiemi. Nathanson napsal: „Přijetím křtu doceňuji ještě více skutečnost, že přináležím ke kultuře, národu a tradici židů. Bude tomu tak pořád a já jsem na to hrdý.“ Od onoho dne se lékař dennodenně účastnil mše svaté, často se zpovídal, vedl život hluboké modlitby a coby vědec ve svých knihách, filmech a přednáškách na konferencích přinášel světu svědectví, že lidský život je tak svatý, jak svatý je Bůh – Dárce tohoto života, nikdo tudíž nemá právo ho někomu brát. Obrácení profesora Bernarda Nathansona, jenž se z předního světového potratáře a „ateisty s tvrdou šíjí“ stal horlivým katolíkem a předním ochráncem života

nenarozených dětí, patří dozajista k největším konverzím 20. století.

Když Nathanson zavítal 19. října 1996 do Polska, na tiskové konferenci konané ve Varšavě se obrátil na polské poslance: „Prosím vás, nečiňte žádný krok směrem k liberalizaci potratů! Dějiny vám to nikdy neodpustí. Chci vás varovat, abyste nedělali stejné chyby, jaké jsme dělali my v Americe. Hlasování o potratech bude současně hlasováním o eutanazii, zabíjení lidí starých, invalidních a terminálně nemocných kvůli genetickým experimentům, bude prvním krokem na šikmou plochu, na jejíž spodní části se nachází totální dehumanizace, údolí smrti.“

*Z Trwajcie w miłości 5/2023 přeložil -lr-
(Redakčně upraveno)*

